

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

zastoupen: JUDr. Matěj Šedivý, advokát
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, č.j. OAM-883/ZA-ZA11-D07-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, č. j. OAM-883/ZA-ZA11-D07-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný

zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona jako nepřijatelná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) je Polská republika (dále také jen „Polsko“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval z Ukrajiny nelegálně přes Maďarsko do ČR. Již dříve pobýval v ČR v letech 2018 - 2021 za účelem zaměstnání. V ČR měl dříve uděleno pobytové oprávnění. Dále měl také vízum Polské republiky platné do dne 1 6. 2022. V jiném členském státě EU o mezinárodní ochranu nepožádal. Je rozvedený a má dvě děti. Jeho zletilá dcera se nachází v Praze a jeho syn s matkou žije pravděpodobně v Jihlavě, o čemž žalobce nemá jasné informace. O mezinárodní ochranu žádá kvůli povinnosti vojenské služby na Ukrajině. Při pohovoru k žádosti ze dne 27. 8. 2025 žalobce vysvětlil, že v České republice má dceru a sestru. Do Polska jezdí v pouze ke krátkodobým pobytům. Jeho bývalá manželka tu žije také. Dále uvedl, že do Polska se vrátit nechce, neboť by jej poslali zpět na Ukrajinu, kde by ho čekal trest.
3. Žalovaný v průběhu řízení zjistil, že žalobci bylo vydáno vízum s platností ode dne 16. 7. 2022 do dne 1. 6. 2022, které bylo působností zákona prodlouženo do dne 30. 9. 2025. Proto je podle žalovaného třeba aplikovat kritérium čl. 12 nařízení Dublin III. Polsko přípisem doručeným dne 14. 8. 2025 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III. Tomu není na překážku, že žalobce nechal své polské vízum zneplatnit, neboť v době akceptace přijetí zpět bylo jeho polské vízum žalobce ještě platné.
4. Žalovaný se dále zabýval otázkou systémových nedostatků v polském azylovém systému, přičemž vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko: Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 21. 11. 2024. Základní informace o polském azylovém systému a opravných prostředcích žalovaný shrnul v napadeném rozhodnutí. Další podklady žalobce ani při seznámení s podklady pro rozhodnutí nepředložil, přičemž doložil, že na vlastní žádost nechal zneplatnit polské vízum. Žalovaný též zdůvodnil, že mu nejsou známy případy, že by polské orgány nutily ukrajinské žadatele o mezinárodní ochranu vycestovat zpět do země původu. Naopak, Polsko prodlužuje pobytová víza všem občanům Ukrajiny, kteří se nacházeli na území EU oprávněně na začátku válečného konfliktu.
5. Žalovaný dále hodnotil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III a shledal, že důvody pro jeho uplatnění nevidí. Především uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky ve smyslu ustanovení čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Žalobce je rozvedený a o místě pobytu mladšího syna nemá přesné informace. Jeho starší dcera je

samostatná a zletilá. Její pobyt na území ČR nezakládá domněnku nutnosti aplikace ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný shrnul, že žalobce je soběstačný a samostatný, a proto žalovaný nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

6. Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, neboť příslušným členským státem je Polská republika. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce velmi obecně uvedl, že již ve správním řízení vyjádřil obavy z pronásledování na území Ukrajiny. V Polsku nemá žádné funkční zázemí, na rozdíl od ČR, kde je plně integrován.
8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné i nezákonné. Podle jeho názoru je hlavním nedostatkem napadeného rozhodnutí skutečnost, že napadené rozhodnutí neuvádí zhora nic k důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jakož ani k obavám žalobce z pronásledování na území Polska.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a navrhl také přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí. Shrnul obsah napadeného rozhodnutí a k žalobním námitkám uvedl, že žalobce nevyjádřil podle žalovaného žádné podstatné námitky proti azylovému řízení v Polsku ani proti samotnému pobytu v Polsku. Vůči systémovým nedostatkům jsou námitky poprvé uplatněny až v žalobě. Není osobou, která by měla vyživovací povinnost vůči nezletilým rodinným příslušníkům. Je svobodný, na území ČR má zletilou dceru a nezletilého syna, s nímž ale není v kontaktu, ani s jeho matkou.
11. S ohledem na výše uvedené není Polsko státem, o němž lze *a priori* předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům při azylových řízeních dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28 v případě většiny členských zemí Evropské unie nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že v případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech Evropské unie i s ohledem na individuální charakteristiky posuzovaného případu.
12. V žalobě uvedené požadavky na rozhodnutí jsou ve zjevné asymetrii ke skutečnostem prezentovaným žalobcem v průběhu správního řízení. Žalovaný je povinen vycházet z individuálních okolností případu, které v daném případě byly jednoznačně

zohledněny. Žalovaný na základě zjištěných skutečností neshledal důvody, pro něž by žalobce nemohl být transferován do Polska.

13. Žalovaný dále uvádí, že čl. 17 nařízení Dublin III je oprávnění členského státu, a ne povinnost, a proto není využití diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Z výše uvedených důvodů se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, kasační soud uvedl, že „*užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina*“. V případě žalobce je žalovaný přesvědčen, že se o takový případ nejedná.
14. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17 (body 58 až 60), z něhož vyplývá, že každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle SDEU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura). S ohledem na popsanou širokou posuzovací pravomoc Soudní dvůr v rozsudku *M. A.*, C-661/17, uzavřel, že ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby uvedené možnosti využil a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný (bod 72 rozsudku C-661/17).
15. Žalovaný poukázal také na závěry uvedené i v rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 107/2023 ze dne 5. 9. 2023 a dále v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“ (shodně srov. např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 - 61, či usnesení ze dne 26. 12. 2021, č. j. 2 Azs 151/2021 - 38). Žalovaný poukázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61 a č. j. 1 Azs 107/2023 ze dne 5. 9. 2023.
16. Argument žalobce, že si nepřeje být přemístěn do Polska, protože tam nikoho nemá, a že si přeje zůstat v České republice, neboť zde žije jeho zletilá dcera, sestra a kamarádi, dle názoru žalovaného nelze přijmout jako legální důvod pro setrvání na území ČR. Dále žalovaný uvádí, že v případě žalobce neexistuje žádný humanitární důvod pro předání azylového řízení do ČR. Žalobce pak v průběhu řízení nepřednesl azylové

relevantní námitku vůči Polsku. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, jakož i zamítnutí návrhu na odkladný účinek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud o odkladném účinku v této věci samostatně nerozhodoval a posoudil věc přednostně ve lhůtě stanovené pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
19. Ve **správním spisu** se nachází poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a kopie cestovního dokladu Ukrajiny a polského víza MULT vydaného ode dne 16. 7. 2021 do 1. 6. 2022. Dle záznamu ze systému EURODAC žalobce nemá záznam v jiném členském státě. Ze systému CIS vyplývá, že žalobce tu měl dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu) v období od 13. 6. 2019 do 12. 6. 2021. Polská strana potvrdila akceptaci převzetí žalobce dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin II přípisem ze dne 14. 8. 2025. Ve spisu je založena Informace OAMP o polském azylovém systému ze dne 21. 11. 2024.
20. Z protokolu o pohovoru ze dne 27. 8. 2025 vyplývá, že důvodem, proč žalobce nechce do Polska, je přesvědčení, že ho pošlou zpět na Ukrajinu, neboť je bývalý voják. Žalobce nemá rád Polsko, skončil by tam jako bezdomovec. V ČR mu mohou příbuzní půjčit peníze, žije se mu tady dobře. Žalovaný vyzval žalobce k předložení dokladů o tom, že Polsko posílá občany Ukrajiny zpět ve stanovené lhůtě. Jinak žalobce uvedl, že s Polskem neměl žádný problém. V případě svého přemístění tam však nebude rozhodnutí respektovat a zůstane v ČR raději nelegálně. Dne 10. 9. 2025 žalobce doložil doklad o tom, že si nechal zrušit polské vízum.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Krajský soud úvodem považuje za nutné uvést, že žalobní body jsou vzneseny poměrně velmi obecně, takže se soud v žalobou nastavené míře konkrétnosti zabýval věcí samou, tedy přezkoumatelností a zákonností napadeného rozhodnutí.
23. V první řadě se krajský soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Samotný výrok napadeného rozhodnutí o přemístění ve vztahu k odůvodnění nevykazuje žádné známky nesrozumitelnosti ani nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný jasně definoval, že případ

- žalobce spadá pod rozsah čl. 12 nařízení Dublin III, neboť žalobce měl uděleno polské národní vízum původně udělené do 12. 6. 2021. Jak žalovaný rovněž dostatečně osvětlil, toto vízum bylo prodlouženo aktem zákonodárce do 30. 9. 2025. Platnost víza není ani předmětem sporu mezi účastníky.
24. Polsko potvrdilo svou příslušnost k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany svým aktem akceptace ze dne 14. 8. 2025, tedy v době platnosti národního polského víza. Krajský soud poznamenává, že následné zneplatnění víza na žádost žalobce již nemá na toto určení příslušnosti žádný vliv, což opět žalovaný srozumitelně v napadeném rozhodnutí vysvětlil a krajský soud s tímto právním závěrem souhlasí.
25. Pokud se žalobce – pouze náznakem – dovolává toho, že měla být v napadeném rozhodnutí posouzena otázka pronásledování žalobce v zemi původu či možného pronásledování v Polsku, krajský soud uvádí, že toto není předmětem rozhodování v tzv. dublinském řízení, kde jde pouze o otázku určení místní příslušnosti k provedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za tím účelem je pak žadatel do příslušného členského státu „přemístěn“.
26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval poměrně podrobně i otázce tzv. systémových nedostatků v polském azylovém systému, přičemž nedovodil v tomto ohledu žádné překážky, které by bránily přemístění žalobce z pohledu čl. 3 nařízení Dublin III. Je třeba podotknout, že žalobce v Polsku – byť krátce – pobýval, přičemž proti poměrům v této členské zemi neměl žádné objektivní výhrady. Subjektivní stesky, že se mu v Polsku nelíbí či že tam nemá zázemí, nemají z pohledu účelu regulace nařízení Dublin III právní ochranu (tzv. *forum-shopping*).
27. Pokud se týká tvrzení, že Polsko ve vztahu k ukrajinským žadatelům o udělení mezinárodní ochrany, kteří sloužili v armádě, uplatňuje tzv. nucené návraty (*push-back*), i to žalovaný srozumitelně zdůvodnil. Krajský soud nepřehlédl, že žalovaný dal žalobci příležitost předložit dokumenty, které by takovou praxi polských orgánů dokládaly, avšak žalobce tak ve stanovené lhůtě neučinil. Zároveň taková praxe nevyplývá z Informace OAMP ze dne 21. 11. 2024, kterou lze považovat za přiměřeně aktuální i komplexní ve vztahu k Polsku jako členskému státu EU, ve vztahu k němuž není dokumentována judikatura dovozující systémové nedostatky. V souhrnu krajský soud uzavírá, že žalovaný posoudil otázku systémových nedostatků v Polsku v souladu s judikaturou správních soudů (viz kupř. usnesení NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020 – 29, dále pak usnesení ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-31, a ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24).
28. Konečně, co se týká aplikace tzv. diskreční klauzule (doložky svrchovanosti) v čl. 17 nařízení Dublin III, na niž opět žalobce poukazuje zcela obecně tím, že v České republice „má zázemí“ na rozdíl od Polska, krajský soud uvádí následující. Podle tohoto ustanovení platí, že „*odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.*“

29. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se otázce aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v rámci napadeného rozhodnutí přiměřeně věnoval. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že „čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“
30. Krajský soud uvádí, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu, což zcela odpovídá skutečnostem zjištěným ve správním řízení. V posuzované věci z azylového příběhu žalobce nevyplývají žádné indicie v tom směru, že by byl osobou zranitelnou či osobou se specifickými potřebami. Jediný zásadní argument, který žalovaný musel zvažovat, je rodinná vazba žalobce k bývalé rodině (na území ČR žije zletilá dcera a jeho nezletilý syn, s nímž se žalobce nestýká). Žalobce ovšem zcela postrádá fixaci na tyto osoby, neboť s bývalou rodinou nežije a ani přesně neví, kde se nachází, což žalovaný správně zdůraznil. Ani v žalobě se žalobce těmito aspekty svého příběhu nijak nezabýval a soudu neposkytl žádná tvrzení, která by tento obraz jakkoliv modifikovala. Pokud pak žalobce tvrdil, že tady mu mohou jeho příbuzní půjčit peníze, zatímco v Polsku nikoliv, nejde o validní argument, neboť peníze půjčené v ČR může žalobce jistě využít i v případě přemístění do Polska. Žalovaný se tedy s tímto aspektem rodinné situace žalobce vypořádal přezkoumatelně.
31. Krajský soud zdůrazňuje, že v případě doložky svrchovanosti jde o správní uvážení, které krajský soud nemá právo nahrazovat a přezkoumává pouze to, zda žalovaný zkoumal podmínky pro jeho aplikaci individuálně se zřetelem ke skutkovým okolnostem azylového příběhu žalobce (viz k tomu shodně srov. např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 - 61, či usnesení ze dne 26. 12. 2021, č. j. 2 Azs 151/2021 - 38). Krajský soud poukazuje i na poměrně restriktivní judikaturu SDEU k aplikaci tohoto ustanovení, na niž se odvolává žalovaný. Proto ani v tomto ohledu neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto rozhodl o jejím zamítnutí, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce byl v řízení neúspěšný. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. listopadu 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce